

Мисик Василь Олександрович

Біографія

Мисик Василь Олександрович народився 24 липня 1907 року в с. Новопавлівка Межівського повіту на Катеринославщині в сім'ї священика, 1922 року закінчив семирічку, де йому пощастило навчатися мови й літератури у талановитого педагога Аркадія Казки, який заперимітив поетичне обдаровання юнака. Зшиток із його віршами Казка надіслав своєму другу Павлу Тичині, а той, у свою чергу, показав поезії школяра М. Зерову, М. Рильському, П. Филиповичу. Відтоді, після публікації кількох поезій у журналі "Червоний шлях" (1923) Василь Мисик почав входити в літературу.

1926 року він переїхав до Харкова, влаштувався коректором у друкарні, а згодом став бібліотекарем у Будинку літератури імені В. Блакитного. 1927 року побачила світ його перша збірка "Трави".

Одночасно з творенням оригінальних поезій Мисик багато перекладав. Ще навчаючись у школі, виявив інтерес до іноземних мов (самотужки оволодів німецькою, міг читати французькою), а живучи в Харкові, почав відвідувати курси англійської. Там же вступив до технікуму сходознавства.

Мисик перекладав з російської, білоруської, єврейської, польської, німецької, французької, а найбільше – з англійської, перської і таджицької.

На час утворення Спілки письменників СРСР В. Мисик уже був автором поетичних збірок "Трави", "Блакитний міст", "Чотири вітри", "Будівники", збірки оповідань "Галаганів сон", двох книжок нарисів про Схід, численних перекладів.

Він належав до літературної організації "Плуг", але за своєю творчою позицією був близьким до групи неокласиків.

Вночі 4 листопада 1934 року Мисика забрали з власної харківської квартири працівники НКВС УРСР. За свідченням Василя Минка, який жив у тому ж будинку на поверх вище, Мисика заарештували замість нього.

9 листопада 1934 року, його направили в Київ, де було сконцентроване слідство у справі по звинуваченню великої групи української інтелігенції приналежності до ОУН і підготовці терактів проти керівних діячів партії та уряду. Це інкримінувалося й Мисикові як членові "харківської терористичної групи" (крім нього, за фальшивими показаннями А. Біленького-Березинського, до "харківської групи" належали Р. Сказинський та Р. Шевченко).

13-15 грудня виїзна сесія військової колегії Верховного суду СРСР під головуванням Ульріха засудила 28 звинувачуваних у цій справі до розстрілу – зокрема Г. Косинку, Д. Фальківського, К. Буревія, О. Близька, Івана і Тараса Крушельницьких, Р. І. Шевченка, Р. Сказинського. Справу Мисика, який попри всі "старання" слідчого Грінера, категорично відмовився визнати себе винним, направили на додаткове розслідування – разом із справами ще восьми звинувачуваних.

26 лютого 1935 року було затверджено обвинувальний висновок, в якому

констатувалася відсутність достатніх даних для віддання Мисика до суду у зв'язку з чим слідство в його справі припинилося. Водночас постановили направити справу на розгляд особливої наради при НКВС СРСР з клопотанням про ув'язнення його у виправно-трудоий табір строком на 5 років - "беручи до уваги, що Мисик виходець з попівської родини і був зв'язаний з українськими націоналістичними елементами, а тому є особою соціально небезпечним і його перебування на Україні в нинішній час небажане".

19 липня 1935 року особлива нарада при НКВС СРСР засудила його на 5 років виправно-трудоих таборів. Незаслужене покарання Мисик відбував на Соловках.

Ранньої весни 1940 року поет після відбуття строку оселився в рідному селі. Далі був грізний сорок перший, фронт, полон, втеча з фашистського табору для військовополонених навесні 1945 року разом з групою виведених на розстріл бранців.

З поверненням на Батьківщину почалося поступове творче відродження поета. 16 жовтня 1956 року ухвалою військового трибуналу Київського військового округу він був реабілітований. Починаючи з 1958 року, виходять поетичні книжки В. І. Мисика: "Вибране", "Борозни", "Верховіття", "Чернотроп", "Біля криниці", "Лан", "Берег", "Планета", збірка оповідань "Брянський ліс", а також окремі видання перекладів з Бернса, Кітса, Хайяма, Рудакі, Гафіза.

1977 року за вагомий внесок у скарбницю мистецтва поетичного перекладу він був удостоєний Республіканської премії імені М.Рильського. Василь Мисик помер 3 березня 1983 року в Харкові.